

ทางเลือกของอาชีวะ

"ทักษิณ สลาตัน"

- ๑ -

เสียงปรบมือหน้าเวทีดังกราวใหญ่ ขณะเดียวกับไวโอลินเริ่มบรรเลง เพลงลาชูดูวอดังกังวานพลิวไหว ผสมผสานกับเสียงกลองบานอ และฆ้องดุจมนตร์สะกดให้ผู้ชมจ้องมองไปที่เวทีเป็นสายตาเดียวกัน

ผู้เดินรองเงืงฝ้ายชาย โกงฝ้ายหญิงแล้วเดินมาลงเวที ต่างหันหน้าเข้าหากัน จากนั้นก็เอียงกรายด้วยการเดินเท้าไปมา ฝ้ายชายจะเดินตามฝ้ายหญิงจะเดินถอย และหมุนกลับด้วยท่วงที่สง่างาม

"เด็กหญิงแถวหน้าลูกใครนะ

โตะครู?" อารีเป็งพ่อค้าซื้อขายกริชถามด้วยความสนใจ

"อาชีวะลูกคาโตะโตะ" โตะครูรอนิ่งพูดพลาถมองลูกศิษย์ด้วยความชื่นชม

"ผมไม่พบคาโตะหลายปีแล้ว" อารีเป็งว่า

"เขาไปรับจ้างทำงานที่มาเลย์ แล้วก็หายไป เมาะขงแม่อาชีวะ ไปรับจ้างปอกเปลือกกุ้งส่งห้องเย็นช่วยลูกสาวจนเรียนจบมัธยม" โตะครูพูดกลางรับแก้วน้ำเย็นจากลูกศิษย์

บนเวทีเด็กหนุ่มสาวต่างวาดลวดลายเดินรองเงืงกันอย่างสนุกสนานหลายคนชมอาชีวะว่าแต่งตัวสวย

เด่นกว่าเพื่อน ๆ เด็กสาวสวมเสื้อbindung สีฟ้าสด ติดกระดุมสีทอง ผ้าพุ่งเป็นผ้าปาเต๊ะขาวกรอมเท้าและผ้าคลุมไหล่บาง ๆ ล้วนมีสีเดียวกับเสื้อ ป็อ-ราเองคู่เดินกับเธอโพกผ้าสะตางันสีนวล เสื้อกอกกลมสีส้ม แขนยาวผ้าครึ่งอก สีเดียวกับกางเกงขาว มีผ้าโสร้งแคบ ๆ สวมทับกางเกงเรียกผ้าซาเลนดั่ง ทำด้วยผ้าชอเก๊ะสีเหลืองมีลวดลายดอกไม้สีส้มดูงามตา

เมื่อจบเพลงลาชูดูวอแล้ว ก็เปลี่ยนเป็นเพลงลาบั้ง และปู้โตะปี้ซังเสียงคนดูปรบมือชอบอกชอบใจ ทำให้บรรยากาศในงานปิดภาคเรียนมีชีวิตชีวาอย่างยิ่ง

- ๒ -

ตลอดทางอาชีวะนั่งรถกลับบ้าน เด็กสาวรู้สึกว้าวุ่นเพราะใจหนึ่งต้องการสอบเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย อีกใจหนึ่งต้องการกลับไปช่วยเมาะทำงาน

คำพูดของเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนยังก้องอยู่ในโสตประสาทของเธอ

"อาชีวะ ควรไปเรียนต่อ เพราะเธอทำคะแนนเทอมนี้ได้ดี" แวซงเพื่อนสาวให้ความเห็น

"เธอออกไปอยู่บ้าน ไม่นานก็แต่งงาน จะช่วยเมาะของเธอได้แม่หรือ?" แอเฮาะเพื่อนจากยะลาตั้ง

"เธอเรียนชยมหาวิทศาลัย มีงานทำเงินดี เมาะของเธอไม่ลำบาก" แวมูเมาะเพื่อนจากนราธิวาสเสนอแนะ

"ลองไปสอบชิงทุนศึกษาต่อของกระทรวงมหาดไทย และศอ.บต. ใช้สิทธิมุสลิมซิจะ" ฟาตีเมาะลูกโตะครูชี้ทางออก

ขณะเดียวกันก็มีเสียงค้านในความ

คิดของเธอ ยิ่งทวีความสับสน

“อย่าไปเรียนเลยอาชีวะ ช่วย
เมาะทำงานเถอะ ไม่นานเก็บเงินได้
มาก จะทำอะไรได้ตามต้องการ”

“อาชีวะการเรียนระดับสูงต้อง
ใช้เงินมาก และใช้เวลาเรียนถึง ๔ ปี
มันไม่ใช่ง่ายนะ”

“อาชีวะ ถึงเรียนจบมหาวิทยาลัย
ลัย ใช่ว่ามีงานทำดังที่คิด รุ่นที่เธอ
หลายคนเรียนจบแล้วยังไม่มีงานทำ รับ
สมัครงานเพียง ๒-๓ ตำแหน่ง แต่
สมัครเป็นหมื่นเป็นพัน!”

- ๓ -

เมื่อเด็กสาวย่างเท้าขึ้นบันได
บ้าน ก้าวของเธอขมวดเข้าหากัน ด้วย
ความพิสวง เพราะเห็นร่องเท้าหนึ่งผู้
ชายคู่หนึ่งวางอยู่ที่ตีนบันได

ชายวัยกลางคน รังมะขามข้อ
เดี่ยว หัวเกล็ดเหนือริมฝีปากไว้หนวด
กระจุกหนึ่ง นั่งอยู่ตรงกันข้ามกับ
เมาะซง เขาคืออารีเป็งนั่นเอง

“นี่อาชีวะลูกตัวเอง” เมาะซง
แนะนำ

“หนูเดินรองเท้าได้สวยงาม”
พ่อค้ากริชจ้องมองเด็กสาวพร้อมกับยิ้ม
ที่มุมปาก

“เมาะจะขายกริชหรือจ๊ะ” อาชีวะ
ถามเพราะเห็นกริชสมบัติชิ้นสุดท้าย
วางอยู่บนเคื่องครงหน้า

เมาะซงพยักหน้า “เพื่อหาทุนให้
ลูกเรียนหนังสือไงละ กริชตัวนี้เปาะ
ของลูกหวงมากแต่เมาะจำเป็นต้อง
ขาย”

อารีเป็งว่า “มันเป็นกริชเจอริตา
๑๕ กต เนื้อเหล็กดีมาก กงใช้
เหล็กหลอมตีทับกันถึง ๒๐ ชั้น มีลวด
ลายเป็นเส้นทองดูสวยงาม ถ้าพ่อค้าฝั่งมา
เลยเห็นเจ้าจะตะครุบแน่ เวลานั้นพ่อค้ามา

เลยกำลังกว้านซื้อกันใหญ่ เมาะจะขาย
หรือไม่ขายก็คิดให้ตื่นะครับ”

“ถูกแล้ว ขอเวลาอีกหน่อยให้
หนูและเมาะได้ตัดสินใจให้แน่นอน”
อาชีวะให้ความเห็น

“ได้ซิ เอาไว้ ๔-๕ วัน มาตัก
ลงกันใหม่” อารีเป็งคืนกริชให้เมาะ

“ลูกไม่ต้องการให้เมาะขาย
กริช ถึงแม้ไม่มีเงินเรียนต่อก็ไม่เป็นไรนี่จ๊ะ”
อาชีวะพูดหลังจากพ่อค้ากริชกลับไป
แล้ว

“มันเป็นที่พึ่งสุดท้ายของเรา
และมีค่าเป็นหมื่น ๆ นะลูก” เมาะซง
ย้ำ

- ๔ -

เย็นวันต่อมาเมื่อเมาะซงกลับ
จากตลาด ก็เรียกลูกสาวทันที

“อาชีวะ เมาะมีข่าวเกี่ยวกับ
ลูก”

“ข่าวอะไรจ๊ะ” เด็กสาวกำลัง
เช็ดถูพื้นบ้าน มองหน้าเมาะด้วยความ
พิสวง

“อารีเป็ง เขาขอแต่งงานกับ
ลูก” ผู้เป็นแม่บอกทันที

อาชีวะสั่นศีรษะ เมาะซงพูด
ต่อ

“เขาบอกว่ารักษากริชไว้ให้ดี
แล้วเขาจะให้เงินแสนเป็นค่าแต่งงานกับ
ลูก”

“หนูยังไม่คิดเรื่องนี้เลยจ๊ะแม่”
เด็กสาวพูดพลางทำงานต่อและหันมา
ถามว่า “เมาะมีความเห็นอย่างไรบ้างจ๊ะ?”

เมาะซงว่า “ความจริงลูกก็สม
ควรแต่งงานเขา จะทำให้ฐานะเราดี
ขึ้น”

“แล้วเปาะละคะ?” อาชีวะถาม
ต่อ

“ก็ไม่ได้ข่าวเลย ถึงเปาะยัง

อยู่ที่คงเห็นใจเรา”

“ถ้าเราขายกริช และลูกไม่แต่ง
งาน จะเห็นด้วยไหมคะ?” ลูกสาวออก
ความเห็น

“ถ้าขายให้พวกมาเลยเมาะก็ไม่
อยากขาย เพราะไม่ต้องการให้สม
บัติของเราไปตกอยู่ฝั่งทางโน้น” แม่พูด
พลางมองออกไปนอกหน้าต่างบ้าน

“คงขายให้อารีเป็งอีกไซ้ไหมจ๊ะ?”
อาชีวะถามยิ้ม ๆ

เมาะพยักหน้า “เขาบอกว่าถ้าลูก
ไม่ตกลงแต่งงาน เขาจะซื้อกริชด้วย
ราคาสูง”

“ช่างเห็นแก่ได้” ลูกสาวหันหัว
เราะ

“นั่นนะซี” เมาะกล้อยตาม “ถึง
เราจนก็ต้องต่อสู้ด้วยตัวเองดีกว่า ที่
เมาะต้องการให้ลูกแต่งงานนั้นก็ลอง
ดูความคิดลูกเท่านั้นเอง” เมาะซงโอบ
กอดลูกสาวคนเดียวด้วยความรักและ
สงสาร

- ๕ -

ลมทะเลคงพัดพาความชุ่มชื้น
เข้าสู่ฝั่งปัตตานี ภาพผืนน้ำและแผ่นดินฟ้า
ยังเป็นภาพที่สวยงามด้วยสีส้ม อาชีวะ
เคยเห็นตั้งแต่เขาวัย แต่เธอยังรักธรรมชาติอันแสนบริสุทธิ์นี้

ชีวิตของเธอเหมือนนกนางนวล
สีขาวที่บินถลาร่อนออกไปหากินอย่าง
อิสระภาพ มีแม่คนเดียวเท่านั้นที่เข้าใจ
เธออย่างแท้จริง

แม้งานปกเปิดล็อกส่งห้อง
เย็นของนายจ้างจะเป็นงานไร้เกียรติ
ก็พอใจแล้วที่เธอและแม่มีความสุข อา-
ชีวะพลอยรู้สึกยินดีเมื่อทราบว่ามีเพื่อน
หลายคนสอบเข้าเรียนต่อได้ตามความ
ต้องการ และบางคนก็พบกับความผิด
หวังอันเป็นธรรมดาของชีวิต□